

Dejlig er den Himmel blå

N.F.S. Grundtvig / C.E.F. Weyse
arr.: John Frandsen

Dej - lig er den Him - mel blå, lyst det er at se ser -
Dej - lig er den Him - mel blå, lyst det er at
på, hvor de gyld - ne stjer - ner blin - ke, hvor de smi - le, hvor de -
se der-på, hvor de gyld - ne stjer - ner blin - ke, hvor de smi - le, hvor de
os fra jor - den op til sig, os fra jor - den op til sig.
vin - ke os fra jor - den op, os fra jor - den op til sig.
vin - ke
vin - ke os fra jor - den op til sig.

Det var midt i julenat,
hver en stjerne glimted mat,
men med ét der blev at skue
én så klar på himlens bue
som en lille stjernesol.

Når den stjerne lys og blid
sig lod se ved midnatstid,
var det sagn fra gamle dage,
at en konge uden mæge
skulle fødes på vor jord.

Vise mænd fra Østerland
drog i verden ud på stand
for den konge at oplede,
for den konge at tilbede,
som var født i samme stund.

De ham fandt i Davids hjem,
de ham fandt i Betlehem
uden spir og kongetrone,
der kun sad en fattig kone,
vugged barnet i sit skød.

Stjernen ledte vise mænd
til vor Herre Kristus hen;
vi har og en ledestjerne,
og når vi den følger gerne,
kommer vi til Jesus Krist.

Denne stjerne lys og mild,
som kan aldrig lede vild,
er hans Guddoms-ord det klare,
som han os lod åbenbare
til at lyse for vor fod.